



എം.പി. നാരായണപിള്ള

ജീവിതംതന്നെ സന്ദേശമാകുമ്പോൾ



എനിക്ക് നേരിട്ടിട്ടുപോകാൻ വേണ്ടത്ര അവസരം ലഭിച്ച ഒരേയൊരു 'പ്രധാനമന്ത്രി-മെറ്റിരിയൽ' ആയിരുന്നു മൊറാർ ജി ദേശായി

അദ്ദേഹം ആത്മകഥ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലം. കോമേഴ്സ് വാരികയുടെ പ്രതാധിപരായിരുന്ന വാഡിലാൽ ദാഗ്ളി മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് പേജുകൾ ആദ്യം വായിക്കും. തുടർന്ന് മുൻ പാർലമെൻറ് അംഗവും ബോംബെയിലെ ആദ്യകാല തൊഴിലാളി നേതാക്കളിൽ ഒരാളുമായിരുന്ന രോഹിത് ദാവെ വായിക്കും. അതുകഴിഞ്ഞ് ഞാൻ വായിക്കും. ഈ കടലാസുകൾ തിരിച്ചു 'ഓഷ്യാനാ'യിൽ മൊറാർജി ഭായിയുടെ അടുത്ത് എത്തിക്കേണ്ട പണി പലപ്പോഴും എനിക്കായിരുന്നു.

അദ്ദേഹമിരിക്കുന്ന മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ കാലിൽ തൊട്ടു വസ്ത്രം തിന്നുശേഷം കാര്യം പറയുന്ന ഒരു നടപടി ക്രമമായിരുന്നു. തെങ്ങെല്ലാവരും പാലിച്ചുപോന്നിരുന്നത്. പക്ഷേ അതിനൊരു തടസ്സമുണ്ടായിരുന്നു. ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പണി എന്തായാലും അതു തീർക്കാതെ അദ്ദേഹം ആഗതന്റെ നേരെ നോക്കില്ല. ഇങ്ങോട്ടു നോക്കിയിട്ടു വേണ്ട ചെന്ന് കാലിൽ തൊട്ടു കാര്യം പറയാൻ

പിന്നീട് മനസ്സിലായി, എന്നെപ്പോലുള്ള സാധാരണക്കാരോടു മാത്രമല്ല, എല്ലാവരോടുമുള്ള നടപടിക്രമം ഇതായിരുന്നുവെന്ന്. സാക്ഷാൽ ശ്രീ പരമേശ്വരൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാലും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജോലി തീർക്കാതെ മനസ്സ് മറ്റൊരോട്ടം തിരിക്കില്ല. പലപ്പോഴും എന്നെ ഇരുത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് വായിച്ച് തിരുത്തി തന്നെയുണ്ടാകും. നമുക്ക് കൊച്ചുവർത്തമാനവും പരമേശ്വരനും പറയാനുള്ള മനസ്സാന്നിദ്ധ്യം ആ മനുഷ്യന്റെ മുന്നിലുണ്ടാകില്ല.

ഞാൻ ജനിക്കുന്നതിനു രണ്ടു വർഷം മുമ്പാണ് അദ്ദേഹം അന്നത്തെ ബോംബെ സെൻ്റ്രൽ മന്ത്രിയായിരുന്നത്. അന്നുമുതൽ ജനതാഗവൺ മെൻ്റിലെ പ്രധാനമന്ത്രിസ്ഥാനം ഒഴിയുന്നതുവരെ ഒരു ഭരണാധികാരി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നാം നിരയിൽ നിറുത്തിയത് അപ്പപ്പോൾ ചെമ്പേയുടെ കാര്യങ്ങൾ അപ്പോഴപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന ഈ ശീലമായിരുന്നു.

ജവഹർലാൽ നെഹറു മരിച്ചപ്പോൾ പ്രധാനമന്ത്രി സ്ഥാനത്തേക്ക് ഏറ്റവും അർഹതയുള്ള നേതാവായിട്ടെല്ലാവരും സമ്മതിച്ചത് ദേശായിയെ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ കാമരാജ് നാടാരുടെ കളി ബഹുഭൂരിപക്ഷം പാർട്ടി നേതാക്കളെയും അതിനെതിരാക്കി. കാരണം, കാമരാജ് കക്കം ഒരു നേതാവിനും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കാര്യത്തിനും സാധിനിക്കാൻ പറ്റില്ല. ലാൽബഹദൂർ ശാസ്ത്രിയുടെ മരണശേഷവും ഇതുതന്നെ ആവർത്തിച്ചു. അല്പം കൃതിരക്ക ചുവടാഷ്ടിയും കളിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നെങ്കിൽ ജനതാ ഗവൺ മെൻ്റ് താഴെ വീഴില്ലായിരുന്നു. മനസ്സിലുള്ളത് തുറന്നു പറയാനുള്ള ഒരു കാര്യം, പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെ കാറ്റിനെതിരെ നീങ്ങാനുള്ള ആദർശധീരതയും ഗാന്ധിജിക്കുശേഷം ഇതുപോലെ കാണിച്ച ഒരേയൊരു ഇന്ത്യൻ നേതാവേയുള്ളൂ മൊറാർജി. ഗോവയിലേക്ക് ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തിനെ ഇറക്കിയതിന് അദ്ദേഹം എതിരായിരുന്നു. സിക്രിമിനെ ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗമാക്കിയതിനെ അദ്ദേഹം പരസ്യമായി എതിർത്തു. തൊണ്ണൂറുശതമാനം ജനങ്ങൾക്കും എതിരായിട്ടുപോകും നിലകൊണ്ടു. ബാങ്ക്ദേശസാൽക്കരണം തൊട്ട് ഇന്ത്യൻ ഭരണകൂടം കൈക്കൊണ്ട ജനദ്രോഹപരമായ നടപടികളെ പരസ്യമായി എതിർക്കാനുള്ള ധൈര്യം എല്ലാവർപ്പോഴും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിരുന്നു.

നായിപ്പൻമാർ-റഷ്യക്കാരുമായും അമേരിക്കക്കാരായും- ഒരിടത്തും ഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ നേതാവും മൊറാർജിയായിരുന്നു. ലോകബാങ്കിന്റെ വാർഷിക മീറ്റിംഗിൽ മൻമോഹൻസിംഗിനെപ്പോലുള്ള ധനകാര്യമന്ത്രിമാർ വാലാട്ട് ചെല്ലുമ്പോൾ സായിപ്പിനോട് തലയുയർത്തിനിന്ന് കാര്യം പറയാനുള്ള ധൈര്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

തന്റെ വിശ്വാസങ്ങൾ എത്ര ചെറിയ കാര്യത്തിലും മുറുകെപ്പിടിക്കാനുള്ള ധീരത എവിടെയും കാണിക്കും. വാക്സിനേഷൻ കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പല രാജ്യങ്ങൾക്കും അവരുടെ നിയമങ്ങൾ തന്നെ മാറ്റേണ്ടിവന്നു. ആസ്ട്രേലിയയിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രതിസന്ധി തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഇത്തരം വാശികളിലൊക്കെ മൊറാർജിദേശായി എപ്പോഴും ജയിക്കാൻ ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു - അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മമാർത്ഥത. സ്വന്തം ജീവിതം തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് ലോകത്തോടുണ്ടായിരുന്ന സന്ദേശവും. ഇക്കാര്യത്തിൽ നൂറുശതമാനം മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ശിഷ്യത്വം ദേശായിക്കേ അവകാശപ്പെടാൻ പറ്റൂ.

കാലത്തെ മൂത്രം കുടിക്കുന്ന ആരോഗ്യസംരക്ഷണ രീതി കേൾക്കുന്നവരെക്കെ പരിഹസിക്കുന്ന കാര്യമല്ല. തെങ്ങിന്റെ ചോട്ടിലൊഴിക്കാനുള്ളത് തിരിച്ചു കുടിക്കുകയോ? മായ് ലജ്ജാപരം.

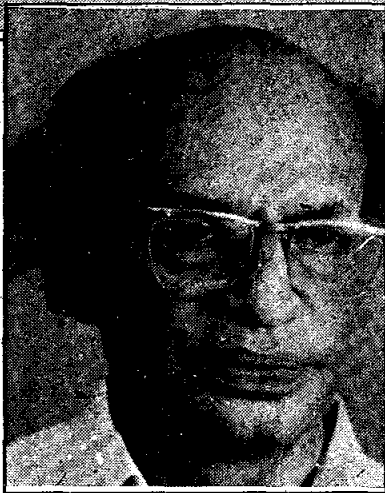
പക്ഷേ, നൂറുവയസ്സുവരെ ആരോഗ്യത്തോടെ ജീവിക്കാൻ അത്യാപോലുള്ള ചില ചിട്ടകളും ദേശായിയെ സഹായിച്ചെങ്കിൽ ആ ജീവിതരീതിയെ ബഹുമാനിക്കാനല്ലേ നമ്മൾ പഠിക്കേണ്ടത്? അതോ ലജ്ജാവിമലകാശംകൊണ്ട് അമേരിക്കയിൽ ബൈപാസ് സർജിക്കായി പോകാൻ ഒരു ഉളിപ്പും കാട്ടാത്ത പരാദങ്ങളായ നേതാക്കളെ ബഹുമാനിക്കണോ? അവരെക്കാൾ എത്രയോ മഹത്തായിരുന്നു മൊറാർജിയുടെ നൂറുവർഷത്തെ ജീവിതം.

ഒരു ശരാശരി ക്ളാസ്ഫോർ ജീവനക്കാരൻ അലോപ്പതി ചികിത്സയിനത്തിൽ ലജ്ജാവിമല വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന നഷ്ടത്തിന്റെ നൂറിലൊന്ന് നൂറുവർഷത്തെ ജീവിതത്തിനിടയിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന മൊറാർജിദേശായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. തൊണ്ണൂറുറ്റാം വയസ്സിൽ എല്ലാടിക്കഞ്ഞത്തിന്റെ ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തിയ ഡോക്ടർമാർ ആ ശരീരത്തിന്റെ പ്രതിരോധശക്തി കണ്ട് അത്ഭുതസ്തബ്ധരായിപ്പോയി.

പടിഞ്ഞാറൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ നേരെയും അലോപ്പതിയുടെ നേരെയുമുള്ള ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു മൊറാർജിയുടെ ജീവിതം. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ കഠിനമായി കാണിക്കേണ്ടത് പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആവശ്യമായിരുന്നു.

അധികമാർക്കുമറിയില്ല, ഇന്ന് പതിനായിരക്കണക്കിനാളുകൾ-പ്രത്യേകിച്ചും ഗുജറാത്തികൾ ബോംബെ നഗരത്തിൽ പതിവായി മൂത്രം കുടിക്കുന്നുണ്ട്. മൂത്രചികിത്സ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഡസൻകണക്കിന് വൈദ്യൻമാരുണ്ട്. വെറും ഒരു മുൻപ്രധാനമന്ത്രിയായി മൊറാർജിദേശായിയുടെ ഓർമ്മകളെ ശരേജിൽ കയറ്റാൻ നമ്മുക്ക് പറ്റില്ല. ചികിത്സയുടേയും ജീവിതരീതിയുടേയും പുറത്ത് അദ്ദേഹം വിതച്ച വിത്തുകൾ മുളച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ.

1024



എം. കുഷ്ണനായർ

സാഹിത്യവാരഹലം



ചോദ്യം ഉത്തരം

“നിങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ പ്രസംഗം ചെയ്യാത്ത കാരണമെന്ത്?”

“ചാണകം, ചീമുട്ട, കരിങ്കൽക്കഷണം ഇവകൊണ്ടുള്ള ഏറ് എന്നിങ്ങനെ താങ്ങാനാവില്ല.”

“ഏറ്റവും നന്നായി വാർത്ത വായിക്കുന്നതാര്?”

“ആകാശവാണിയിലെ ശ്രീമതി സുഷമാമോഹൻ.”

“നിങ്ങൾ കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞു കൈ കഴുകിയിട്ട് ഉടുത്ത മുണ്ടിൽ കൈതുടയ്ക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. ഇത് സംസ്കാരമുള്ളവൻ ചെയ്യുമോ?” (ലാ അക്കാഡമിയിലെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ചോദ്യം.)

“ഇല്ല. ഇനി ഞാൻ കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞു കൈ കഴുകിയിട്ടുനില്ക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ അവിടെയുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ അടുത്ത് ഓടിവന്നാൽ മതി. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുണ്ടിൽ കൈതുടയ്ക്കാം.”

“മരണഭയത്തെക്കാൾ വലിയ ഭയമുണ്ടോ?”

“ഭാരതത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ഭയം മരണഭയത്തെക്കാൾ വലുതാണ്.”

“നിങ്ങൾ സാഹിത്യവാരഹലമെഴുതുന്നവനല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആരാകുമായിരുന്നു?”

“ഞാൻ കണിയാനാകുമായിരുന്നു.”

“മര്യാദകെട്ടവനെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയും?”

“രണ്ടാളുകൾക്ക് ഇരിക്കാനുള്ള ബസ്സ് സ്റ്റീറ്റിൽ കാലു കവച്ചുവെച്ച് ഇരിക്കുന്നവൻ മര്യാദകെട്ടവൻ.”

“പട്ടിയുണ്ട് സൂക്ഷിക്കണം എന്നെഴുതി വീട്ടുനടയിൽ വയ്ക്കുന്നത് ശരിയാണോ?”

“അതിനേക്കാൾ നല്ലതു ‘ഇങ്ങോട്ടു കേറിയാൽ കാലു തല്ലിയെടുക്കും’ എന്നെഴുതിവയ്ക്കുന്നതാണ്.”

“തിരുവനന്തപുരത്തെ ടാഗോർ സെന്ററിനറി ഹോളം സെക്രട്ടേറിയറ്റ് ബിൽഡിങ്ങും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണ്?”

“ആദ്യത്തേത് ഏതോ എഞ്ചിനിയറുടെ ബിരുദ സൃഷ്ടി. രണ്ടാമത്തേത് കലാകാരന്റെ സൃഷ്ടി.”

പീഡ

സൂര്യനെയും മരണത്തെയും നിശ്ചലനേത്രം കൊണ്ടു നോക്കാനാവില്ലെന്നു പറഞ്ഞതു ഫ്രഞ്ചെഴുത്തുകാരൻ ഫ്രാങ്സ് ലാ റോഷ്ഫോക്കോയാണ്. (La Rochefoucauld

ചലച്ചിത്രഗാനത്തിൽ ആശയങ്ങളെക്കാൾ ശ്രോത്രാദിരാമതയ്ക്കായിരിക്കണം പ്രാധാന്യം. വയലാർ രാമവർമ്മയുടെ ഗാനങ്ങളുടെ സവിശേഷത അതാണ്. ഉപന്യാസത്തിൽ (പ്രബന്ധത്തിൽ) ആശയങ്ങളുടെ ചാരുതയാർന്ന ആവിഷ്കാരം വേണം. ചെറുകഥയിൽ ഭാവവാഷ്കാരത്തിനു വേണ്ട വാക്കുകൾ മാത്രമേ പ്രയോഗിക്കാവൂ.

1613-80.) അതൊരു സൂക്തം എന്നുമാത്രം കരുതിയാൽ മതി. സൂര്യനെ ഞാൻതന്നെ നിൽപ്പലനയനം കൊണ്ടു നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. മരണത്തെയും. തികഞ്ഞ മാനുഷ്യമുള്ള വരും മരണത്തെ ഇമവെട്ടാതെ നോക്കിയിട്ട് അതിനെ സമാശ്ലേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എഡ്വിൻ ആർലിങ്ടൻ റോബിൻസൺ എന്ന കവിയുടെ വിശ്വവിഖ്യാതമായ ഒരു കാവ്യമുണ്ട് ഒരാളിന്റെ ആത്മഹത്യയെക്കുറിച്ച്:-

“Whenever Richard Cory went down town

We people on the pavement
looked at him:

He was a gentleman from
sole to crown

Clean favored, and imperially slim.

And he was always quietly arrayed

And he was always human

when he talked;

But still he fluttered pulses

when he said

'Good-morning' and he glittered
when he walked.

And he was rich-yes,

richer than a King

And admirably schooled

in every grace:

In fine, we thought that he

was everything

To make us wish that we

were in his place,

So on we worked and waited
for the light

And went without the meat,

and crused the bread;

And Richard Cory, one calm
summer night

Went house and put a bullet
through his head.”

ഈ കാവ്യം ഒരു മാസ്റ്റർ പീസാണ്. പ്രയത്നമില്ല, പ്രയാസമില്ല, സങ്കീർണ്ണതയില്ല രചനയിൽ. ധനികനും മാനുഷ്യമായിട്ടാണ് കോറിയെ ജനങ്ങൾ കാണുന്നത്. ആ കഷ്ടമായ ലളിതമായി വർണ്ണിച്ചിട്ട് കവി ഒരാലാതമേല്പിക്കുന്നു വായനക്കാരിൽ. ഒരു പ്രശാന്ത രാത്രിയിൽ കോറി വീട്ടിൽ ചെന്നിട്ട് തന്റെ തലയിലൂടെ ഒരു വെടിയുണ്ട പാ

മരണത്തെ നിശ്ചല നേത്രത്തോടു നോക്കിയ ഒരാളായിരുന്നു നമ്മൾ ഇവിടെ കാണുന്നത്.

മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ 'ഇഡം എന്ന സങ്കല്പം' എന്ന ചെറുകഥയെഴുതിയ ശ്രീ.സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ മരണത്തെ ഇമവട്ടാതെ നോക്കിയ ഒരു യുവതിയെയാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. ഇഡത്തെക്കുറിച്ചു തത്ത്വചിന്താപരങ്ങളായ ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ നിർവഹിച്ചിട്ടു കഥാകാരൻ നേരെ സങ്കീർണ്ണതയിലേക്കു കടക്കുന്നു. ആഖ്യാനത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതയെയാണ് ഞാൻ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിലേക്ക് അന്തർദ്ദൃഷ്ടി വ്യാപാരം നടത്താതെ, ആത്മഹത്യയുടെ കാരണങ്ങളിലേക്ക് ആഴത്തിലിറങ്ങിച്ചെല്ലാതെ ദുർഗ്ഗഹവും തരംതാണുമായ വാക്യതന്മാകൃതിയിൽ അദ്ദേഹം അഭിരുചിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വായനക്കാരൻ ഒരുമുട്ടിയില്ല, വലിയ ചുറ്റിക്കൊണ്ടു പറക്കണം. അടിച്ചുപൊട്ടിക്കുന്നതുപോലെയാണ് കഥാകാരൻ ആഖ്യാനപ്രക്രിയ നടത്തുന്നത്. കൃത്രിമവും അതുകൊണ്ടുതന്നെ അസത്യവൽക്കരണമായ രചന. എഴുത്തുകാരന്റെ വാക്യങ്ങൾ ഒരുതരത്തിലുള്ള പ്രതികരണവും വായനക്കാരൻ ഉളവാക്കിയില്ലെങ്കിൽ ആ രചനകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം? തികച്ചും പീഡാജനകമാണ് സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ കഥ.

* * * * *

ചലച്ചിത്രഗാനത്തിൽ ആശയങ്ങളെക്കാൾ ശ്രോതാവിനുമനസ്സിലാക്കിയെടുക്കുന്ന പ്രാധാന്യം. വയലാർ രാമവർമ്മയുടെ ഗാനങ്ങളുടെ സവിശേഷത അതാണ്. ഉപന്യാസത്തിൽ (പ്രബന്ധത്തിൽ) ആശയങ്ങളുടെ ചാതുര്യമാണ് ആവിഷ്കാരം വേണം. ചെറുകഥയിൽ ഭാവവിഷ്കാരത്തിനു വേണ്ട വാക്കുകൾ മാത്രമേ പ്രയോഗിക്കാവൂ.

യുസഫലി കേച്ചേരി

വിമലാത്മാവായിരുന്ന എം.പി.മന്മഥനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നത് കലുഷാത്മാവായ എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോളം ഉയരണമെന്ന അഭിവാഞ്ഛയെപ്പോലെ. രാമായണത്തിലും മഹാഭാരതത്തിലും എവിടെയെല്ലാം അധർമ്മമുണ്ടോ അതൊക്കെ ധർമ്മമാണെന്നും ആ ആദി കാവ്യത്തിലും ഇതിഹാസത്തിലും എവിടെയെല്ലാം ധർമ്മമുണ്ടോ അതൊക്കെ അധർമ്മമാണെന്നും കുട്ടിക്കുഷ്ണമാരാർ വാദിച്ചതു ശരിയല്ലെന്നു ഞാൻ കൂടക്കൂടെ പറയുന്നത് ഉറയ്ക്കാത്ത എന്റെ ധർമ്മചിന്തയ്ക്ക് ഉറപ്പുനല്കാനാണ്. അന്തരിച്ച ഇടപുള്ളിക്കവികളുടെ തേനൊഴുകുന്ന കവിതകളെ ഞാൻ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നത് അമ്മാതിരി കവിതകൾ എന്തെങ്കിലുമൊന്നെ അർത്ഥമായ ആഗ്രഹത്താലാണ്. വെടിയേറ്റു മരിച്ച മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ പാദങ്ങളിൽ ഞാൻ സാങ്കല്പികമായി സ്വപ്നിച്ചു കണ്ണിൽ വയ്ക്കുന്നത് മൃഗീയത താണ്ഡവമാടുന്ന ഇക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷനായെങ്കിൽ എനിക്കു യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ കാലുകളിൽ തൊട്ട് എന്റെ വിരലുകൾ കണ്ണിൽ വയ്ക്കാമല്ലോ എന്ന വിചാരത്താലാണ്. മഹാൻമാരെ നമ്മൾ വാഴ്ത്തുമ്പോൾ അവരെ വീണ്ടും സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്. തിന്മയെ നിന്ദിക്കുമ്പോൾ ആ തിന്മയെ തീർത്തും ഹനിച്ചുകളയാനാണ് നമ്മുടെ കൊതി. ശ്രീ. യുസഫലി കേച്ചേരി 'ഒരുകഥ പഴങ്കഥ' എന്ന കാവ്യത്തിലൂടെ ഇടശ്ശേരിയുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്ത് പി.



വയലാർ രാമവർമ്മ

മഹാൻമാരെ നമ്മൾ വാഴ്ത്തുമ്പോൾ അവരെ വീണ്ടും സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്. തിന്മയെ നിന്ദിക്കുമ്പോൾ ആ തിന്മയെ തീർത്തും ഹനിച്ചുകളയാനാണ് നമ്മുടെ കൊതി. ശ്രീ.യുസഫലി കേച്ചേരി 'ഒരുകഥ പഴങ്കഥ' എന്ന കാവ്യത്തിലൂടെ ഇടശ്ശേരിയുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്ത് പി.കുഷ്ണവാര്യരുടെയും ഹൃദയനൈർമ്മല്യത്തെ വാഴ്ത്തുമ്പോൾ അദ്ദേഹവും (യുസഫലിയും) വായനക്കാരായ നമ്മളും ഉന്നമനം നേടുകയാണ്. മാനസികോന്നമനം നല്കുന്ന നല്ല കാവ്യമാണ് യുസഫലിയുടേത്.

കുഷ്ണവാര്യരുടെയും ഹൃദയനൈർമ്മല്യത്തെ വാഴ്ത്തുമ്പോൾ അദ്ദേഹവും (യുസഫലിയും) വായനക്കാരായ നമ്മളും ഉന്നമനം നേടുകയാണ്. മാനസികോന്നമനം നല്കുന്ന നല്ല കാവ്യമാണ് യുസഫലിയുടേത്. (മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് നോക്കുക.)

നിരീക്ഷണങ്ങൾ

എന്റെ ഒരു പേരക്കുട്ടി ഗണിതശാസ്ത്രം പരീക്ഷയിൽ തോറ്റു. നൂറു നൂറുമാർക്കും വാങ്ങിയിരുന്ന അവർ തോറ്റതെന്തുകൊണ്ട് എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ മറുപടി ഇങ്ങനെയാക്കിരുന്നു: "എന്റെ കുറ്റമല്ല, എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഞാൻ ശരിയായി ഉത്തരമെഴുതി നൂറു നൂറു മാർക്കു വാങ്ങിച്ചേനെ. പക്ഷേ രണ്ടു റീവ്യൂസ് എന്റെ അടുത്തുവന്നു നിന്ന് വീട്ടിലെ കാര്യങ്ങൾ ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പരീക്ഷ തീരുന്നതുവരെ അവർ സംസാരിച്ചു. എന്റെ എല്ലാക്കണക്കുകളും അവരുടെ വർത്തമാനംകൊണ്ടു തെറ്റിപ്പോയി."

പരീക്ഷ നടക്കുന്ന ഹോളിൽ അധ്യാപികമാർ ഉത്തരമെഴുതുന്ന കുട്ടികളുടെ അടുത്തു ചെന്നുനിന്ന് 'ചേട്ടൻ ഇന്ന് എനിക്ക് രണ്ടായിരം രൂപയുടെ സാരി വാങ്ങിത്തന്നു. ചേട്ടൻ ഇന്ന് എനിക്ക് ചായ ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു' എന്നും മറ്റും ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു കുട്ടികളെ ദ്രോഹിക്കുന്നത് പതിവായിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ സർക്കാരും സർവ്വകലാശാലയും വേണ്ട നടപടികളെടുക്കേണ്ടതാണ്. 'ഇൻവിജിലെ യക്ഷൻ' ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ഒരുധ്യാപികയും ഹോളിൽ മിണ്ടരുതെന്ന് അധികാരികൾ കല്പന പുറപ്പെടുവിക്കണം.

2. ഒരു പ്രമുഖ ദിനപത്രത്തിന്റെ സ്പോഫിൽപ്പെട്ട ഒരു നല്ല മനുഷ്യൻ അമ്മയെ ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് ആശുപത്രിയിലാക്കി. ഗർഭാശയത്തിലെ ഗ്ലാൻഡ്. ഡോക്ടർ അതു മുറിച്ചെടുക്കുന്നതിനിടയിൽ മുത്രാശയത്തിലേക്കുള്ള ഗ്ലാൻഡുകളിൽ ഒന്ന് അറിയാതെ മുറിച്ചുകളഞ്ഞു. ശസ്ത്രക്രിയ കഴിഞ്ഞു രോഗിണിയെ കൊണ്ടു കിടത്തിയപ്പോൾ ഉച്ചരിത വസ്ത്രക്കളിൽപ്പോലും മുത്രം. അതു ദേവമായി കൊള്ളുമെന്നു ഡോക്ടർ രോഗിണിയുടെ മകനെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചെങ്കിലും അവർ sepsis-ൽ മരിച്ചു. ഡോക്ടർ തെറ്റ് ഒളിച്ചുവെച്ചു. കുടനെന്ന് ഒരു ഡോക്ടറാണ് ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തിയ ഡോക്ടറുടെ തെറ്റ് എന്നു അറിയിച്ചത്. ഈ ലോകത്ത് ഒരു ഡോക്ടറും തനിക്കു തെറ്റുപറ്റിയെന്നു പറയുകയില്ല. അവർ അത് ഒളിച്ചുവയ്ക്കുകയേയുള്ളൂ.

സാഹിത്യകാരന്മാർ ഡോക്ടർമാരെപ്പോലെയാണ്. പടിഞ്ഞാറൻ സാഹിത്യം മോഷ്ടിക്കും, മോഷണം ഒളിച്ചുവയ്ക്കും. തൊണ്ടിയോടെ കളുന്മാരെ ചിലർ പിടികൂടിയാലും അവർ മോഷണം രഹസ്യമാക്കിവയ്ക്കുകയേയുള്ളൂ. സൗഹൃദത്തിനു വഴങ്ങിയും പരപ്രേരണയ്ക്കു വിധേയനായും നിരൂപകൻ കൊള്ളരുതാത്ത കൃതിയെ വാഴ്ത്തി പത്രത്തിൽ ലേഖനം എഴുതും. അതു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ അയാൾ സ്വമ്മതിക്കില്ല. താൻ ചെയ്തതു തെറ്റാണെന്നു തോന്നിയാലും അതു ഒളിച്ചുവയ്ക്കുകയേയുള്ളൂ അയാൾ.

എനിക്കു പരിചയമുള്ള ഒരു പത്രലേഖകൻ അങ്ങുവളരെ ദുരെയിരുന്നുകൊണ്ടു ഭാവികഥനങ്ങൾ നടത്തുന്നു. ആഴ്ചയിൽ കുറഞ്ഞതു രണ്ടു തവണയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രവിപ്ലവപരമായ പ്രവചനം പത്രം ഒന്നാമത്തെ പുറത്ത് അച്ചടിക്കും. കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തഞ്ചോ മൂ

പുതോ കൊല്ലങ്ങളായി ഞാൻ അർദ്ധശതാബ്ദത്തിന്റെ ഭാവികഥനങ്ങൾ വായിക്കുകയാണ്. ഇതുവരെ ഒന്നും ശരിയായി വന്നിട്ടില്ല. 'ശരത് പവാർ പ്രധാനമന്ത്രിയാകും' എന്ന് പ്രവചനം. അടുത്ത ദിവസം നരസിംഹറാവു പ്രധാനമന്ത്രിയായി ചാർജ്ജ് ഏറ്റെടുത്തിരിക്കും. 'പാകിസ്ഥാൻ മുന്നാൾ ഇന്ത്യയെ ആക്രമിക്കും' എന്നു ഭാവികഥനം. ആ മുന്നാൾ പാകിസ്ഥാൻ പ്രധാനമന്ത്രി ഇന്ത്യയിലേക്കുവന്ന് നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രിയെ ആശ്വേഷിക്കുന്ന പടം പത്രത്തിൽ വരും. 'ഇത്തവണ ബെൽഗ്രാഡിൽ റെഡ് ഫോർസ് റെൻജർ കൂട്ടുകില്ല' എന്ന് പ്രവചനം. അടുത്ത ദിവസം റെൻജർ ഇരട്ടിപ്പിച്ചതായി സർക്കാരിന്റെ പ്രഖ്യാപനം ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് ഭാവികഥനങ്ങളെങ്കിലും വായനക്കാർക്ക് പരാതിയില്ല. അവർക്ക് ഒരു ദിവസത്തെ പ്രവചനം നൽകുന്ന excitement മതി. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പരിചയക്കാരൻ ഭാവികഥനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഡോക്ടർമാരെപ്പോലെ, സാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പോലെ ഒളിച്ചുവെക്കുന്ന ഏർപ്പാടില്ലാത്ത ഈ ഭാവികഥന വിദഗ്ദ്ധന് എന്റെ അഭിനന്ദനം.

തീ കത്തിക്കേണ്ട രചന

ഭിഷഗ്വരനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു തോമസ് ബ്രൗൺ (Thomas Browne 1605-82) എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ. അർദ്ധശതാബ്ദത്തിന്റെ Religio Medici/The Religion of a Doctor എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രഖ്യാതമാണ്. അതിൽ അർദ്ധശതാബ്ദം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്: "നമ്മൾ വ്യക്ഷണങ്ങളെപ്പോലെ വേഴ്ച നടത്താതെ സന്തതസ്ഥരാണ്. നടത്തണമെന്ന് ഞാൻ പറയും. അല്ലെങ്കിൽ ലോകം നിലനിൽക്കില്ലെന്ന് കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിവേകമുള്ള മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിശൂന്യമായ പ്രവൃത്തിയാണിത്." ഇങ്ങനെ ബ്രൗൺ എഴുതിയെങ്കിലും അർദ്ധശതാബ്ദം കാര്യം കഴിഞ്ഞ് വിവാഹം കഴിക്കുകയും ആ സ്ത്രീയിൽ പത്തു സന്താനങ്ങളെ ജനിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽത്തന്നെ സ്ത്രീവിദ്വേഷികളായി നടക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ ഗർഭാധനം നടത്തി സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കുകയോ അവരെ പറ്റിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ധാരാളം. പൊതുവെയാണോ ഈ മാ



യുസഫലി കേച്ചേരി

സാഹിത്യകാരന്മാർ ഡോക്ടർമാരെപ്പോലെയാണ്. പടിഞ്ഞാറൻ സാഹിത്യം മോഷ്ടിക്കും. മോഷണം ഒളിച്ചുവെക്കും. തൊണ്ടിയോടെ കളുന്ന്മാരെ ചിലർ പിടികൂടിയാലും അവർ മോഷണം രഹസ്യമാക്കിവയ്ക്കുകയേയുള്ളൂ. സൗഹൃദത്തിനു വഴങ്ങിയും പരപ്രേരണയ്ക്കു വിധേയനായും നിരൂപകൻ കൊള്ളരുതാത്ത കുതിയെ വാഴ്ത്തി പത്രത്തിൽ ലേഖനം എഴുതും.

നസാനരം അർദ്ധശതാബ്ദമാണ്. സംസ്കാര സുരഭിലങ്ങളായ കഥകൾ എഴുതുന്നതിൽ തൽപരനായ ശ്രീ.ടി.എൻ. പ്രകാശ് തികച്ചും അസഭ്യമായ ഒരു കഥ 'കലാകൗമുദി'യിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. സത്താഗ്രണ്യപ്രധാനൻ എന്ന ഭിനയിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കൃത പണ്ഡിതൻ ഒരു പാവപ്പെട്ട മുസ്ലീം സ്ത്രീയെ ഗർഭിണിയാക്കുന്നു. ഈ പ്രകൃിയയോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും വൃത്തികെട്ട രീതിയിൽ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട് പ്രകാശ്. അതിനുശേഷം ഒരു ശുശ്രൂഷ വർണ്ണന. പിന്നീട് സംസ്കൃത പണ്ഡിതന്റെ ജനനേന്ദ്രിയചരമം. വായനക്കാരന്റെ നല്ല മാനസികനിലയെ മാറ്റി അയാളെ ഓടയിലേക്കു വലിച്ചെറിയുന്ന ഒരു രചനാഭാസം. ഇത്തരം കഥകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം ചവറ്റുകുട്ടയാണ്. ചവറ്റുകുട്ടയ്ക്ക് ഇതു നാറ്റമുണ്ടാക്കുമെങ്കിൽ കലാകൗമുദി ഓഫീസിന്റെ മുൻപിൽ തികുട്ടി അതിലേക്ക് ഇത് എറിഞ്ഞാൽ മതി. മാറ്റം ക്ഷണിക്കുമായ തുകൊണ്ട് പ്രകാശ് വീണ്ടും നല്ല കഥകളിലേക്കു തിരിച്ചു പോകുമെന്നു വിചാരിക്കാം.

തകരവിളക്കിന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞു.

എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്ത് വിദ്യാർത്ഥകത്രി വിളക്കുകൾ വീടുകളിൽ വിരളമായേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സമ്പന്നന്മാർക്കു മാത്രം 'ഇലക്ട്രിക് കണക്ഷൻ' കിട്ടും. പ്രീസത്തിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള തകരവിളക്കു വച്ചാണു ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്നത്. അതിന്റെ മണ്ണെണ്ണ കലർന്ന പുക എന്റെ നാസാരന്ധ്രങ്ങളിലൂടെ കടന്നുകയറി മിഴികളെ കലുഷങ്ങളാക്കും. കുറച്ചുനേരം വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ ശ്വാസമുട്ടലുണ്ടാകും. തലവേദനയും. എന്റെ വിട്ടതി വിട്ടിലെ പരിചാരിക നിലവിളക്കു കത്തിച്ചുവെച്ചുതന്നു. അതും മെനക്കേടായിരുന്നു. കുടക്കൂടെ തിരി നീട്ടിവയ്ക്കണം. ഗൃഹനായികയുടെ സമ്മതമില്ലായ്മയെ തുണവൽ ഗണിച്ച് വെളിച്ചെണ്ണ ഒഴിക്കണം. കുറെക്കഴിയുമ്പോൾ തിരികത്തിത്തീരും. അല്ലെങ്കിൽ വെളിച്ചെണ്ണ കിട്ടാതെയോ വും. അതോടെ പാറപുസ്തകം വായിക്കലും തീരും. എന്നാൽ ധനികനായ അയൽവീട്ടുകാരനു വിദ്യാർത്ഥകത്രി വിളക്കുകളുണ്ട്. അവയിലൊന്നിന്റെ താഴെയിരുന്ന് എന്റെ കുടപ്പറിക്കുന്നവൻ വായിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സഹാസിക മുഖാവരണത്തിലൂടെ ഉള്ളിലെ സ്ഥിതി പൊഴിക്കുന്ന ആ ബാലികയെയും അവളുടെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് ശോഭയിൽ ഗ്രന്ഥപാരായണം നടത്തുന്ന കുട്ടുകാരനെയും കണ്ട് അസുയയോടുകൂടി ദുഃഖത്തോടുകൂടി ഞാൻ പലതവണ കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീമതി രാജ്യാഭിഷിക്ത കൃഷ്ണ വാരികയിലെഴുതിയ "പൂറം വാതിൽ" എന്ന ചെറുകഥ വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ഓർമ്മിച്ചത് എന്റെ ദയനീയമായ ബാല്യകാലമാണ്. ശ്രീമതിക്ക് ഇപ്പോൾ എല്ലാ ഭാഗ്യങ്ങളും കൈവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ചെറുകഥയെഴുത്തിൽ തകരവിളക്കു കത്തിച്ചുവെച്ചു വായിക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. അപ്പോൾ ബഷീറിന്റെയും ഉറബിന്റെയും തകഴിയുടെയും ഉള്ളിലുള്ള വാതിൽ വിളക്കുകളുണ്ട്. അവയെ അസുയയോടുകൂടി നോക്കാനേ ശ്രീമതിക്കു കഴിയുന്നുള്ളൂ. രാജ്യാഭിഷിക്ത വളരെ വേഗത്തിൽ ആ വിദ്യാർത്ഥകത്രി വിളക്കു കിട്ടട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു.

ഫിലിം ഷൂട്ടിങ്ങിന് ഒരു മാടമ്പിയുടെ വീട്ടിലെത്തുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിക്ക് അയാളുടെ മരിച്ചുപോയ പേരെക്കുറി

NOW ON SALE

1. Mornings in the Dark : The Graham Greene Film Reader	Rs. 413.00
2. Gayatri Devi : A Princess Remembers	Rs. 195.00
3. Tavleen Singh : Kashmir : A Tragedy of Errors	Rs. 295.00
4. Guy Sorman : Das Kapital Belied - is capitalism - the answer?	Rs. 495.00
5. Gautam Bhatia : Laurie Baker - life, work & writing (PB)	Rs. 150.00
6. Hiriyanna : Outlines of Indian Philosophy	Rs. 125.00
7. Nobel Lectures - Literature 1968-1980	Rs. 512.00
8. Nobel Lectures - Literature 1981-1990	Rs. 512.00

MODERN BOOK CENTRE

G.P.O. Junction, Thiruvananthapuram - 695 001
Phone : 331825, 331816

യോടു സാദൃശ്യം. അയാൾ അവളുടെ എല്ലാ ആഭരണങ്ങളും അവൾക്കു ദാനം ചെയ്തിട്ടും ആദർശത്തിന്റെ പേരിൽ അവളതു സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഇരുപതാം ശതാബ്ദത്തിലെ മണ്ണെണ്ണവിളക്കല്ല ഇത്. പതിനാറാം ശതാബ്ദത്തിലെ പാട്ടവിളക്കാണ്. ഇത് കത്തിച്ചുവയ്ക്കുന്നത് സാഹസികവും. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കൊണ്ട് എണ്ണതീർന്ന് അതു കെട്ടുപോകും. വായനക്കാരുടെ നാസികയും തലച്ചോറും മലിനമാകും.

പ്രചോദനമാർന്ന കാവ്യം

എനിക്ക് അറിയാമെന്നു കാണിക്കാനല്ല, കഴിയുന്നിടത്തോളം വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ സാഹിത്യനായകന്മാരെ വായനക്കാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണ് ഒരു കാറ്റലൻ കവിയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത്. കാറ്റലോനു വടക്കുകിഴക്കൻ സ്പെയിനിലെ ഒരു പ്രദേശമാണ്. അവിടത്തെ പൗരനെയും ഭാഷയെയും കാറ്റലൻ എന്നു പറയുന്നു. ലോക പ്രസിദ്ധനായ കാറ്റലൻ കവിയാണ്. ഔസ്സീയാസ് മാർക്ക് (Ausias March 1397-1459) ധീരനായ മനുഷ്യനെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന കവിയാണ് അദ്ദേഹം.

I am the man who, in times
of storms
when most people get cozy
round their fires,
though he could join them
in their natural games,
goes on in snow, barefoot,
with a bared head.

മറ്റുള്ളവർ തീ കാഞ്ഞു സൂക്ഷിക്കുമ്പോൾ പാദരക്ഷകളില്ലാതെ, ശിരസ്സിൽ ആവരണമില്ലാതെ മഞ്ഞിൽ ഇറങ്ങി നടക്കുന്നവനാണ് ധീരൻ. ഈ ധീരനത്തന്നെയാണു യഥാർത്ഥമായ കലാപ്രചോദനമുള്ള ശ്രീ.അയ്യപ്പൻ ആണ്ടി “ആർ” എന്ന കാവ്യത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് (ദേശാഭിമാനി വാരിക).

മാത്രയകലാതെ ചേർന്നെരിഞ്ഞിട്ടു, മൂൾ കൂർത്ത കിരണസംഘങ്ങൾ തൻ സൗഭഗ,



പി.കെ. പരമേശ്വരൻനായർ

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ
ത്തന്നെ സ്ത്രീവിദേഷികളായി നടക്കുന്ന
പുരുഷന്മാർ ഗർഭാധനം നടത്തി സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കുകയോ അവരെ പറ്റിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാടു കൾ ധാരാളം. പൊട്ടുന്നെന്നുണ്ടാകുന്ന ഈ മാനസാന്തരം അദ്ഭുതജനകമാണ്.

മാസാഹസത്തിൻ പഥത്തിലേക്കാണ് താ ധീരം മലർക്കെത്തുന്നു വാതിൽ ഞാൻ. പാദവിന്യാസക്രമംകൊണ്ടു ധീരത അഭിവ്യഞ്ജിക്കുന്നു ഈ വരികളിൽ. കവിയുടെ ഇമേജിനു ഹൃദയതുണ്ട്, മാലികതയുണ്ട്.

ഇത്തിരിപ്പോരും മൻ വാതായനത്തിൽ വന്നേന്തിനോക്കുന്നൊരു കുഞ്ഞുപൊൻ താരകം. അച്ഛനെക്കൊത്തു വിതുവുമൊരുണ്ണിതൻ കൊച്ചുകവിളിലെക്കണ്ണുനിർത്തുള്ളിപ്പോൽ.

* * * * *

പി.കെ.പരമേശ്വരൻ നായർ എല്ലാവിധത്തിലും മാനുനായിരുന്നു. ട്രാൻസ്പോർട്ട് ഡിപാർട്ട്മെന്റിനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലി. ട്രാൻസ്പോർട്ട് കമ്മീഷണർ ആയിരുന്ന പൊലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഉസ്മാനോടു ഞാൻ പരമേശ്വരൻ നായരെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ ‘പുരുഷരത്നം, പുരുഷരത്നം’ എന്നു രണ്ടുതവണ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. സന്തോഷത്തോടെ മക്കളെ റ്റാഗോറിന്റെ ‘ഗീതാഞ്ജലി’ പാപ്പിച്ച അധ്യാത്മവാദിയായിരുന്ന ഉസ്മാൻ സാത്തിക ശുദ്ദിയുള്ള പരമേശ്വരൻ നായരുടെ സ്തോതാവായതിൽ എനിക്കു വിസ്മയമുണ്ടായില്ല. പരമേശ്വരൻ നായരോട് ഞാൻ ഒരിക്കൽ ചിലരെക്കുറിച്ച് പരാതി പറഞ്ഞപ്പോൾ “കൃഷ്ണൻനായർ അവരെക്കൊക്കെ നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പോലെ കരുതണം” മെന്ന് ഉപദേശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ നിർദ്ദേശം ഞാൻ അംഗീകരിച്ചു. എനിക്കു സമ്പന്ന കിട്ടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഒരു സംശയം. സി.വി.യുടെ കാർത്തായനി അമ്മ എന്ന കഥാപാത്രം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ എന്ന കഥാപാത്രം, ചന്ദ്രമേനോന്റെ സുരീനമ്പുതിരി എന്ന കഥാപാത്രം ഇവരെക്കൊല്ലാം നമ്മൾ നിത്യജീവിതത്തിൽ കാണുന്ന യഥാർത്ഥ മനുഷ്യരെക്കാൾ സന്തോഷം വ്യക്തിത്വവുമുണ്ടല്ലോ. നിത്യജീവിതത്തിൽ നമ്മെ നേർന്നു ആളുകളെ നമ്മൾ വിസ്മരിക്കും. എന്നാൽ കാർത്തായനി അമ്മയെ, സുരീനമ്പുതിരിയെ വിസ്മരിക്കാനൊക്കുമോ?

(8-ാം പേജിൽ നിന്നും തുടർച്ച)
(മുഴുവൻ സർക്കാരിന് സ്തുതി പാടുകയാണെന്ന് ഭരണാധികാരികൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടാവണം. ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണല്ലോ ഈ അവധി പ്രഖ്യാപന പരമ്പരയ്ക്ക് സർക്കാർ തയ്യാറായത്.
ഹൈക്കോടതിക്ക് ഇനി വേനിലവധിയാണ്. കോടതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഇനി പരിഹാരം കാണാൻ മേയ് 27 വരെ കാത്തിരിക്കണം. അന്നാണ് ഹൈക്കോടതി തുറക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ അത്യാവശ്യ സഭാവുമുള്ള പ്രശ്നമാണെന്ന് തെളിയിക്കണം. വെക്കേഷൻ പ്രമാണിച്ച് അടിയന്തരമായി ഹൈക്കോടതി പരിഗണിച്ചുവന്ന രണ്ടായിരത്തോളം കേസുകളുടെ കാര്യങ്ങളാണ് അപ്രതീക്ഷിതമായ അവധിയും കൂടുണ്ടിപ്പോയത്.
സർക്കാർ അവധിയും വ്യാപാരിവർഗ്ഗവും ഏറെ ബുദ്ധിമുട്ടി. തുടർച്ചയായി രണ്ടുദിവസം ബാ

ങ്കിന് ആവശ്യമായതുമൂലം വ്യാപാരികൾക്കും കനത്ത നഷ്ടം നേരിട്ടു. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലുള്ളവരെയും ബാധിച്ച ഒന്നായിരുന്നു രണ്ടു ദിവസത്തെ ഈ അവധി പ്രഖ്യാപനം.
സംസ്ഥാനത്തെ സിനിമ തിയേറ്ററുകളിലും വീഡിയോഷോപ്പുകളിലും ഈ ദിനങ്ങളിൽ അടുത്തുപൂർവമായ തിരക്കാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. അപ്രിയ സത്യമാണിതെങ്കിലും പറയാതിരിക്കാനാവില്ല. ഇനിയെങ്കിലും ഇത്തരം ‘ദുഃഖാചരണ’ങ്ങളിലെ പൊള്ളത്തരം ബന്ധപ്പെട്ടവർ മനസ്സിലാക്കണം. അവധിയല്ല ആദരവ് പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള ലളിതമായ മാർഗ്ഗം എന്ന് ഭരണാധികാരികളും തിരിച്ചറിയണം.
ഏപ്രിൽ 10-ന് തികളാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്കുശേഷമാണ് മൊറാർജി ദേശായി അന്തരിച്ചത്. അവധി നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ അന്ന് നൽകുമായിരുന്നു. അതല്ലാതെ ഒരു ദേശീയനേതാവിന്റെ നിര്യാതത്തെ

ത്തുടർന്ന് ദിവസങ്ങളോളം കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന സർക്കാർ സ്ഥാപനങ്ങൾ അടച്ചിടുന്നതിന് ഒരു ന്യായീകരണവുമില്ല.
ഈ അവധി പ്രഖ്യാപനം മൊറാർജി ദേശായിയെപ്പോലൊരു നേതാവിനെ അപമാനിക്കാൻ മാത്രമേ കാരണമായിട്ടുള്ളൂവെന്ന് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള എല്ലാ ആദരവും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ പറയട്ടെ. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ മൊറാർജിയോട് കണക്കുതിർക്കാൻ കഴിയാതിരുന്നവർ മരണത്തിലൂടെ പകരംവീടി എന്നു ചിന്തിച്ചുപോയാലും അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താനാവില്ല. ഡൽഹിയിൽ സ്മാരകംപോലും വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ ഈ തികഞ്ഞ ഗാന്ധിയനോടുള്ള അനാദരവായിരുന്നില്ലേ ഈ അവധിപ്രഖ്യാപനം? ദുഃഖാചരണങ്ങളിലെ പൊള്ളത്തരവും അവധിപ്രഖ്യാപനത്തിലെ അനാദരവും ഇനിയെങ്കിലും തിരിച്ചറിയണം. ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു പൊളിപ്പെടുത്ത് അനിവാര്യമാണ്.

(14-ാം പേജിൽ നിന്നും തുടർച്ച)

യുടെ ലേബലിൽ സോമാലിയയിലെ ഗോത്രങ്ങളുടെ സംഘടന ഏറ്റുവാങ്ങാൻ അപശേഷിച്ചത് ഏഷ്യാനാഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലെ സൈന്യം മാത്രമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ഏഴു സൈനികരെ ആഗസ്റ്റ് മാസം അയിദിദിന്റെ പട്ടാളം വെടിവെച്ചു കൊന്നപ്പോൾ നമ്മുടെ രാജ്യ സഭയിൽ ഇ.ബാലാനന്ദൻ എം.പി പ്രശ്നവുമായെഴുന്നേറ്റ് ഇന്ത്യൻസേനയെ സോമാലിയയിൽനിന്നും പിൻവലിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, നർസിംഹറാവുവിന്റെ മുരടൻ മന്ത്രിഷക്തത്തിൽ അത് പരിഞ്ഞതേയില്ല.

1950-കളുടെ ആരംഭത്തോടെതന്നെ യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ കഴുകൻനേത്രങ്ങൾ സോമാലിയയിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു. കാരണം സോമാലിയയിൽ വൻ പെട്രോളിയം നിക്ഷേപമുണ്ടെന്ന് അവർ കണ്ടെത്തുന്നു. ഒപ്പം യൂറോനിയത്തിന്റെയും പ്രകൃതിവാതകത്തിന്റെയും കലവറകൂടിയാണ് ഈ രാഷ്ട്രമെന്ന് അവർ മണത്തറിയുന്നു. സോമാലിയയിൽ അറക്കിതാവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ച് സമ്പത്തു കൊള്ളയടിക്കാൻ തക്കപരിസ്ഥിതിയെ അമേരിക്കയ്ക്കു വീണുകിട്ടിയ ഒരവസരമായിരുന്നു ദുരിതാശ്വാസ പ്രവർത്തനം.

സോമാലിയയിൽനിന്നും യു.എൻ സേനയെ

പിൻവലിച്ച് 24 മണിക്കൂറിനകം അവിടുത്തെ പ്രധാന ഗോത്രങ്ങൾ വൈരം മറന്ന് ഐക്യത്തിന്റെ പാതയിലേക്കു നീങ്ങി. ഇതിനിർമ്മം യു.എൻ സേനയായിരുന്നു ഇത്രനാളും അതിനു തടസ്സം നിന്നത് എന്നതുകൊണ്ട്.

ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ട് കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരെ അടിമകളാക്കിവെച്ചു വെള്ളക്കാരൻ 'മേലാളൻ' ചാപ്പുകുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. ഈ ചാപ്പുകുത്തു കൗശലം ഇന്നും വെള്ളക്കാരെ വിടാതെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടെന്ന് സോമാലിയൻ ഇനതയ്ക്കു നന്നായറിയാവുന്നതാണ്.

ഗോത്ര വർഗ്ഗ പ്രശ്നങ്ങൾ ഒരു പുതിയ സൃഷ്ടിയല്ല. സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ നവീന തന്ത്രങ്ങളാണല്ലോ ഗോത്ര വർഗ്ഗങ്ങളെ കൃത്തിയിളക്കുകയെന്നത്. ഹെയ്ത്തിയിലും സുഡാനിലും മുസാബയിലും സിബാബെയിലും കെനിയയിലും കൈറോബയിലും പലനയിലും യഥനിലും ഗോത്ര വർഗ്ഗ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഇടപെട്ട് പ്രശ്നങ്ങൾ വഷളാക്കിയശേഷം ദുരിതാശ്വാസപ്രവർത്തനവുമായി പാഞ്ഞടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അമേരിക്കൻതന്ത്രം എത്ര! ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളെ അവലോകനം ചെയ്ത് വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ മരണത്തിന്റെ കണക്കു പറയുമ്പോൾ രണ്ടു ലക്ഷംപേർ അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നു ലക്ഷം പേർ വെടിയുണ്ടയ്ക്കി

യായി എന്നു നാം ചേർത്തു വായിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അമേരിക്കയ്ക്ക് അനുകൂലമായ പാവഗവൺ മെന്റുകളെ സൃഷ്ടിച്ച് സാമ്പത്തികസുഖമനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൃത്യത: വിറ്റഴിക്കുകയാണിപ്പോൾ. ഇത് ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമായൊതുങ്ങുന്നില്ല. നമ്മുടെ കാശ്മീർ പ്രശ്നത്തിൽ പോലുമിടപെട്ട അമേരിക്ക സൈന്യത്തെ വിന്യസിപ്പിക്കുന്ന കാലം വിദൂരമല്ല. ബോസ്നിയയിലും ഹെർസാഗോവിനയിലും ഇടപെട്ട് സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു പകരം അത് ആളിക്കത്തിച്ചു തിരിച്ചു പോയപ്പോൾ യു.എന്നിനും കാര്യമായൊന്നും ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നു പറയുമ്പോഴുള്ള അധഃപതനം നമ്മെ ഇരുത്തിപ്പിന്തിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. അമേരിക്കയുടെ ഈ നഞ്ചുകലക്കലിൽനിന്നും സോമാലിയയും വിമുക്തമല്ല.

സോമാലിയയിലെ യഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്തെന്നറിയാൻ അവിടുത്തെ ഗോത്രനേതാക്കളുമായി സംസാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സോമാലിയയിലെ ഹൗവിയ ഗോത്രത്തിന്റെ പ്രതിനിധി ബഷിറുമായും, സോമാലിലാൻഡ് എന്നവകാശപ്പെടുന്ന വടക്കൻ പ്രദേശത്തെ ഇസാഖ് ഗോത്രത്തിന്റെ പ്രതിനിധി ഉമർയ്യസയുമായും നടത്തിയ അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിലെ പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങൾ ചുവടെ കൊടുക്കുന്നു.

(51-ാം പേജിൽ നിന്നും തുടർച്ച)

സി കുന്ന സമൂഹത്തിൽ- പട്ടണ സംസ്കാരത്തിൽ-സഹനമുളളവരെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കണമെങ്കിൽ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കേ ആകൂ. പട്ടണത്തിലൊരിടത്തും റിസഡന്റ്സ് അസോസിയേഷനുകൾ സ്ഥാപിച്ചും മർഗ്ഗപാപങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കുടുംബയോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ചും സ്വന്തക്കാരായവർ മരിക്കുമ്പോൾ ശവം മറവുചെയ്യേണ്ടി വരുന്ന കേരളത്തിലെ പരിഷ്കൃത സംസ്കാരത്തിൽ മനുഷ്യർ സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ഒന്നടോടോടേണ്ടതായാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. നമ്മളും നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളും കുടുംബാംഗങ്ങളും ഭാര്യഭർത്താ ബന്ധങ്ങളും പട്ടണവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയാണിപ്പോൾ-പാശ്ചാത്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയാണ്. ആ സംസ്കാരത്തിൽ ഇനിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ സഹനമുളളവരെയെന്ന മുല്യബോധം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ-വളർത്തണമെങ്കിൽ അമ്മമാർ ശ്രമിച്ചാലേ പറ്റൂ.

പരസ്പരധാരണക്കുറവിനാലും മാനസിക പിരിമുറുക്കങ്ങളാലും വിവാഹമോചനം നോടൻ ഓടി നടക്കുന്ന ഒരമ്മയ്ക്ക് മക്കളിൽ സഹനമുളളവർ വളർത്താനൊക്കുമോ? ചിന്തിക്കേണ്ട കാര്യമാണത്. സഹനമുളളവർ വളർത്തണമെങ്കിൽ- കുട്ടികളിൽ വളർത്തണമെങ്കിൽ കുടുംബനാഥനെന്ന ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വീടിനുള്ളിലെ വഴക്കും വക്കാണവും വീർപ്പുമുട്ടലും കാരണം ഒളിച്ചോടിപ്പോയി പട്ടണത്തിലെ അഴുകുചാലുകളിൽ അടിയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ, മക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ ചെലുത്താനാവാത്തതിനാൽ അമ്മയുടെ കണ്ണുവെട്ടിപ്പിടി

ള്ളിൽവെച്ചുതന്നെ കഞ്ചാവുകിക്കുന്ന മക്കൾ, പ്രായം വികൃത്തിലേത്തിയ മുത്തച്ഛനെയും മുത്താമ്മയെയും ആക്രമിക്കുകക്കാരനായി വിലക്കണമെന്നു നിർബന്ധിക്കുന്ന കൊച്ചുമക്കൾ ഇവരെല്ലാംതന്നെ രോഗാതുരന്മാരായൊരു സമൂഹത്തിന്റെ രോഗലക്ഷണങ്ങളാണ്. രോഗമെന്നതു മനസ്സിലാക്കാതെ രോഗിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതുപോലെയാണ് വ്യർധയുടെ ദാരുണമരണത്തിൽ ഹൃദയം തകർന്നു വിലപിച്ചവരുടെ വദനരോദനം ഇവിടെയുള്ളവർ കേട്ടത്. അതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ് ജീർണ്ണിച്ച ജീവിക്കുന്ന കുറേ സ്ത്രീകളെപ്പറ്റിക്കൂടി നാം ചിന്തിക്കണമെന്നു പലരും പറയുന്നതിന്റെ കാരണവും.

ചാരിറ്റി ബിസിനസ് അറ്റ് ഹോം എന്ന പഴമൊഴിക്ക് കുടുംബജീവിതത്തോളമെന്ന പഴക്കമുണ്ട്. ആ ഗൃഹം കുട്ടികളിൽ കുത്തിവയ്ക്കാൻ വിട്ടമ്മമാർ ശ്രദ്ധിക്കാത്തതുതന്നെയല്ല വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഒളിച്ചോട്ടങ്ങളുടേയും കുഞ്ഞുങ്ങൾവരെ സ്വയം ജീവനൊടുക്കുന്നതിന്റെയും കാരണങ്ങളെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു നല്ലതാണ്. കുടുംബത്തിൽ ഇനിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളോടുപോലും ദയയും സ്നേഹവും കാണിക്കുന്നില്ലെന്നു വന്നാൽ? പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിരുദ്ധമായി, രണ്ടാമതു ഇനിച്ചത് പെൺകുഞ്ഞാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ ആ കുഞ്ഞിനെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി ബക്കറ്റിനുള്ളിലെ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിപ്പിടിച്ചു കൊന്നതും കേരളത്തിലാണ്. മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുന്ന മനുഷ്യരാണ് ലോകത്തിന്റെ മഹത്തമം എന്ന സനാതന സത്യം അംഗീകരിക്കാനും അത് കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കിടയിൽത്തന്നെ നട്ടുവളർത്തി പൂർണ്ണപ്രാപിക്കാൻ ഇടനല്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരവസ്ഥ വരു

വാൻ അനുവദിക്കരുത്. മനുഷ്യസ്നേഹത്തെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന പട്ടണസംസ്കാരത്തിനെതിരെ പടപൊരുതുന്നതും ജീർണ്ണിച്ച ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ- അവർ ആണുങ്ങളായാലും പെണ്ണുങ്ങളായാലും- ആരേക്കാരും ഉതകുന്നൊരു സാമൂഹികബോധം ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനും ശ്രമിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. ബലാൽസഹം കുട്ടികളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകൽ തുടങ്ങിയവ ജീർണ്ണിച്ചവരുെന്നൊരു സംസ്കാരത്തിന്റെ വികൃതമുഖത്തെയാണ് വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ആധുനിക കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ-അവ ദൃശ്യ-ശ്രാവ്യ മാധ്യമങ്ങളായാലും അച്ചടിയന്ത്രങ്ങളായാലും- മനുഷ്യനായ്ക്കും മറ്റുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കാനും ഉതകുന്ന വിധത്തിലേ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്ന മുല്യബോധം വളർത്താൻ ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുല്യബോധം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം സർക്കാരിന്റെ ബാധ്യതയാണെന്നു പറഞ്ഞു തടിതപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ തികഞ്ഞ നിരുത്തരവാദിത്വമാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്.

വ്യർധയുടെ കാര്യം പുരുഷാധിമ്യയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ഇന ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു. എന്നാൽ, അതിനെ ഒരു ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമായി കണക്കാക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും ജീർണ്ണിച്ച കഴിയുന്ന പരസ്പരം സ്ത്രീകളാണ് ഇവിടെ. അവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കാൻ നേരിട്ടാതെ വരുന്നത് ഒരു സമൂഹത്തിനും അതിന്റെ മനസാക്ഷിക്കും ഭൂഷണമല്ല. ചില മതരേതാക്കൾവരെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിലുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം സർക്കാരിന്റെ തലയിൽ കെട്ടിവെച്ചു കൈകൾ കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് കഷ്ടാൽ കഷ്ടം.